

SD KURIREN

SVERIGEDEMOKRATISK TIDSKRIFT

SDU har hållit distriktskonferens

► En kall januaridag samlades delegater från SDU-distrikten i Sveriges riksdag för att hålla den första konferensen i sitt slag. Syftet med konferensen var att se tillbaka på och utvärdera det gångna året, men också att starta upp det nya året med nya, friska tag.

Sidan 4

Markus Wiechel flitigaste motionären

► 23-årige Markus Wiechel är gruppleddare i fullmäktige för SD Norrköping. Han är även distriktsordförande i Östergötland samt ersättare i riksdagen. Och framförallt är Markus en flitig motionär – han har skrivit 29 av SD Norrköpings hela 30 motioner!

Sidan 6

Hårdare straff kan ha avskräckande effekt

► Politiskt korrekta debattörer brukar hävda att hårda straff inte har någon avskräckande effekt. Det är fel, hävdar riksdagsman Kent Ekeröth i en debattartikel – hårdare straff kan visst avhålla från brottslighet om de tillämpas på rätt sätt av rättsväsendet.

Sidan 7

Det oacceptabla våldet i Malmö tema för Åkesson i partiledardebatt

SD:s partiledare Jimmie Åkesson gjorde sitt bästa för att öppna riksdagsledamöternas ögon inför det helt oacceptabla våldet i Malmö, vilket hotar vitala samhällsinstitutioner. Här i ett replikskifte med statsminister Fredrik Reinfeldt. Foto: Photo2be

► Varje år håller riksdagen traditionsenligt en partiledardebatt, i början av året. Varje partiledare har tio minuter på sig att redogöra för partiets politik. Årets debatt var intressant i flera avseenden.

Flera nya partiledare deltog nu för första gången i denna typ av debatt. Den allra färskaste i detta avseende var Vänsterpartiets Jonas Sjöstedt, vilken visade att ryktet om att han är en vassare debattör än föregångaren Lars Ohly snarast är en underdrift.

Relativt nya som partiledare är

vidare Centerns Annie Lööf och Miljöpartiets Gustav Fridolin.

För en av debattdeltagarna blev framträdandet vid årets första partiledardebatt såväl debut som sorti. Så var ju fallet med Socialdemokraternas Håkan Juholt, som med flygande fanor och klingande spel utsågs att efterträda Mona Sahlin i mars i fjol. Juholt har gjort sig känd som en skicklig debattör men har i övrigt med eftertryck demonstrerat, att det också krävs andra egenskaper av en partiledare.

Sverigedemokraternas Jimmie

Åkesson var den ende av partiledarna som i debatten valde att behandla samhällets verkliga avigsidor. Jimmie tog främst upp situationen i Malmö, där läget i den beryktade stadsdelen Rosengård är helt ohållbart. Exempelvis upplever brevbararna sig vara så utsatta att de försetts med överfallslarm.

I samma område, liksom på flera andra håll i Sverige, utsätts uttryckande polis, ambulans och brandkår regelmässigt för överfall genom till exempel stenkastning.

SD är det enda parti som vågar

säga som det är: att läget i områden som Rosengård, Hammarkullen och Hvsjö beror på en totalt misslyckad integrationspolitik. MP:s Gustav Fridolin menade att det enda som behövde göras för att få bukt med våldet är att skärpa vapenlagarna. Allvarliga signaler som att malmöbor av judisk börd nu flyr staden valde Fridolin med flera att strunta i.

Sidan 5

Vänsterhotet mot demokratin

Sidan 3

Nordenflychts snille och olycka

Sidan 10

Hallå där, Igor Zadonsky!

Sidan 12

S ett parti i kris – och det beror inte bara på partiledaren

SOcialdemokraterna förefaller ha övervunnit sin värsta kris med Stefan Löfvens tillträde som partiledare efter det rungande stolpskottet Håkan Juholt. Däremot är det inte mycket som tyder på att den socialdemokratiska krisen som helhet, som varat sedan den första alliansregeringen kom till stånd efter valet 2006, skulle vara ett svunnet kapitel.

Gamle Metall-bossen Löfven har börjat bra, men även Håkan Juholt klarade den första tiden som partiledare våren 2011 med godkänt betyg. Många imponerades av Juholts installationstal, som enligt en del bedömare förde tankarna till en Per Albin Hanssons eller en Olof Palmes retoriska konst. Sedan kom den långa rad av felsäkringar, lögn, halvsanningar och misstag som inga retoriska utförsågar i världen förmådde skyla över.

Alldeles oavsett vem som är partiledare i det största oppositionspartiet - och därmed med automatik statsministerkandidat - befinner sig vår anrika socialdemokrati i sin djupaste kris någonsin. Den bästa analys jag sett rörande detta översägliga faktum har jag hittat hos denna tidnings medarbetare Mats Dagerlind, vilken i en analys på sajten *Avpixlat* bland annat skrev:

”Det finns emellertid en elefant i rummet som få talar om, en elefant som tyngt ned socialdemokratien mer än något annat, samtidigt som den har lyft upp arvfienden moderaterna och burit fram ett helt nytt parti till Sveriges högsta beslutande

församling. Jag talar om Sveriges extrema invandring och havererade integrationspolitik.”

De så kallade nya Moderaterna har, menar Dagerlind, varit fram-

har det för varje år blivit en allt svårare uppgift för socialdemokrater att övertyga den arbetande befolkningen om att de bör avsätta en ständigt växande andel av sina skattepeng-

diaboliske debattören Olof Palme drev till mästerskap, inte längre går hem i stugorna i någon nämnvärd utsträckning. Arbetande människor är inte längre likna sugna på att hetsa upp sig inför saker och ting som löneskillnader och olikhet i standard, mest beroende på att de ser en chans att själva kapa åt sig en försvarlig bit av kakan.

Dagens vänster har svarat med desperata åtgärder såsom charterade bussurer till så kallade överklassområden i syfte att, om det alls är möjligt, uppamma något av det klasshat som bar fram forna tiders socialdemokrater och naturligtvis även grupper och partier ännu längre till vänster.

Kontentan av allt detta blir att jag inte alls känner mig övertygad om att fackpampen Löfven, med sin rustikt norrländska charm och klasskortet i rockärmen, är rätt man att leda socialdemokratin under 2010-talet. Det har i media gjorts en rätt stor affär av Löfvens bakgrund som adoptivbarn och svetsare, och det är naturligtvis inget som han har anledning skämmas för på något sätt.

Varför denna bakgrund skulle göra honom särskilt väl skickad att leda landets numera näst största parti är emellertid höljt i dunkel för mig. Klasstänket är helt klart på tillbakagång i svensk politik. ■

Tommy Hansson
Chefredaktör

Stefan Löfvens klasstillhörighet är ointressant i modern svensk politik. Foto: Arkiv

gångsrika i att övertyga merparten väljare om det förträffliga i sin ”arbetslinje”. Denna framstår som fördelaktig vid en jämförelse med sossarnas ”bidraglinje”, vilken i allt högre grad kommit att förknippas med en allt stridare ström av immigranter.

Som Dagerlind framhåller: "...så

ar till människor som befinner sig utanför det svenska samhällskontraktet och själva acceptera att få allt mindre tillbaka för de pengar de betalar in – lägre pensioner, försämrade samhällsservice, sjukvård och äldreomsorg osv.”

Därtill kommer att den forna klasskampretoriken, vilken den

Illa när media ser som sin uppgift att dölja sanningen

VI ÄR ALLA SMÄRTSAMT medvetna om medias vana att mörka brottslingars etniska tillhörighet. Om brottslingarna inte är etniska svenskar tillhör det undantagen att tillhörigheten skrivs ut. Om de däremot är infödda svenskar kan vi vara förvissade om att detta understrysks särskilt.

Det är denna medvetna självrensning som gjort det nödvändigt med granskande organ av typ *Politiskt inkorrekt* och efterföljaren *Avpixlat*, vilka skriver det som etablerade massmedier i den politiska korrekthetens tecken föredrar att förtiga.

För en tid sedan fick jag ett brev från en pensionerad poliskommisarie bosatt på en ort i Södermanland. Denne skickade med en illustrativ tidningsartikel saxad ur *Katrineholms-Kuriren* som handlade om åtta personer vilka i oktober förra året ådömdes villkorliga do-

mar. Brottet bestod i kopparstöld från Västra Vingåkers kyrka. En av de åtta straffades dock med fyra månaders fängelse och utvisning i fem år emedan han begick ett liknande brott 2010.

”Kvällen började med att de åtta männen festade tillsammans”, vet tidningens medarbetare Ludvig Cederblad att berätta. ”Därefter åkte de i två bilar till Västra Vingåkers kyrka. Där höll två av dem vakt och två personer körde fram bilen, medan de andra hjälptes åt att bära och riva ner kopparn från kyrkan.”

Enligt polisens utredning stod det klart att de åtta männen agerat i samförstånd och att alla gjort sig skyldiga till stölden, något som bekräftades av domen i Nyköpings tingsrätt.

Ingenting dock om männens etnicitet, låt vara att vi kan sluta oss till att den man som dömdes till fyra månaders fängelse ovillkorligt inte är svensk eftersom han skulle utvisas. Min sagesman vet närmare besked: samtliga dömda är bulgariska zigenare, förlåt romer vilket det numera alltid skall heta vare sig vederbörande tillhör den romska eller någon annan zigenisk grupp.

Enligt uppgiftslämnaren, som talat med kyrkans ekonomichef, uppgår värdet av det stulna till mellan 6 000 och 8 000 kronor. Kostnaden för reparation av kyrkan beräknas emellertid till 300 000 kronor. Domen uppges ha upprört många människor, vilka ansett den vara alldeles för mesig. Västra Vingå-

kers kyrka är eljest mest känd för att den berömda psalmdiktaren Jesper Svedberg var kyrkoherde här i slutet av 1600-talet.

Ett annat fall där media varit ovilliga att haspla ur sig rätt etnicitet gäller den ”15-årige pojke” vilken sköts till döds nyårsnatten i det ökända området Rosengård i Malmö. 15-åringen har istället närmast beskrivits som en exemplarisk ung man som blev ett oskyldigt offer för det utbredda våldet i Malmö.

Text om koppartyvorna ur *Katrineholms-Kuriren*.

Ett mord är givetvis alltid förenat med tragik, särskilt när en så ung människa dödas. Något ”oskyldigt offer” var dock knappast Ardiwan Diaa Samir. Den vanligtvis välunderrättade bloggen *Jihad i Malmö* framhåller: ”Däremot var han en riktig gangster. Knappt fyllda femton och utredd bl a för misshandel

och olaga hot. Han mördades fyra dagar efter att målet avskrevs den 27 dec. I polisens register finns sex anmälningar mot honom. Det gäller narkotikabrott, våld mot tjänsteman, misshandel och flera fall där han hotat människor. Malmö stad hade placerat honom på Hindby skoldaghem för kriminella elever...”

Minigangstern Ardiwan Diaa Samirs lik fraktades sedan runt i centrala Malmö i ett spektakel som knappast kan kallas annat än groteskt. Televiserade bilder från det säregna skådespelets skyltar och banderoller gör klart vad tryckta media inte velat skriva, nämligen att den döde tillhörde den mandeiska religionsgrupperingen från Mellanöstern, vilken avskys av muslimer i allmänhet och hjärtligast bland dessa islamister.

Vi har i Sverige begåvats med en immigrationspolitik som gjort våldet till en integrerad del av vardagen på vissa platser, där Rosengård blott utgör det mest avskräckande exemplet. Vi har också begåvats med en uppsättning media som ser som sin kanske främsta uppgift att dölja sanningen.

Då är det illa, riktigt illa. ■

Tommy Hansson

SD KURIREN

En budkavle är utskickad. Den löper genom dag och natt. Den går, såsom otaliga budkavlar fördom har gått, rättsols från gård till gård, från härad till härad. Det är den löpande elden som genom dag och natt skall kringföras. Budkavle går! Rid i natt!

Vilhelm Moberg, 1941

Sverigedemokraterna

Riksdagen
100 12 Stockholm
08-50 00 00 50
info@sverigedemokraterna.se
www.sverigedemokraterna.se

SD-Kuriren

Box 26
291 21 Kristianstad

Chefredaktör

Tommy Hansson
tommy.hansson@sverigedemokraterna.se
08-50 00 00 66

Ansvarig utgivare

Richard Jomshof
richard.jomshof@sdkuriren.se

Redaktion

Daniel Engström
Jens Leandersson
Mats Dagerlind
Rickard Håkansson
Robert Stenkvist
Therese Borg

Fasta krönikörer

Stellan Bojerud
Linus Bylund
Robert Stenkvist

Övriga medarbetare i detta nummer:

Kent Ekeröth
Gustav Kasselstrand
Markus Wiechel

Utgivning

SD-Kuriren utkommer med cirka sex nummer per år till Sverigedemokraternas medlemmar samt övriga prenumeranter.

Prenumeration, 6 nummer

150 kronor på bg 5280-7005.

Annonsering

Se www.sdkuriren.se eller ring 08-50 00 00 50.

Upplaga

6 300 ex (Februari 2012)

SD-Kuriren utges av Sverigedemokraterna och är officiellt partioorgan. De åsikter redaktionen eller externa skribenter uttrycker i tidningen behöver inte nödvändigtvis motsvara partiets ståndpunkter. Redaktionen tar tacksamt emot foton, artiklar, sakuppgifter, tidningsutklipp och teckningar. Insänt material betraktas som tillhörande SD-K:s arkiv. Redaktionen förbehåller sig rätten att korta, rätta, redigera, illustrera och publicera insänt material. Redaktionen ansvarar inte för obeställt material.

© Sverigedemokraterna. Eftertryck tillåts endast om källan anges.

ISSN 0284-6861

Extremvänsterns våld fortsatt hot mot demokratin

I samband med valet 2010 accelererade det vänsterextremistiska våldet riktat mot Sverigedemokraterna. Det hjälpte nu inte – SD kom in i riksdagen och ett stort antal fullmäktige- och landstingsförsamlingar runt om i landet. Våldet har fortsatt efter valet och då inte enbart drabbat SD.

ATT VID EN VALSTUGA i timal bli överröst med ruttna tomater, ägg och andra projektiler ivägslungade av en oregelrig mobb tillhör inget man vill uppleva alltför många gånger. Ändå var det en verklighet för sverigedemokratiska valarbetare i centrala Stockholm i september 2010 inklusive mig själv.

Liknande händelser inträffade på ett antal platser också i det övriga Sverige, där extremvänstern i form av aktivister från nätverket AFA – Antifascistisk Aktion – och diverse andra mer eller mindre vinddrivna existenser njöt av att angripa själva livsnerven för det demokratiska samhället: respekten för andras meningar och åsikter.

Sparkades i huvudet

Vänstervåldet har fortsatt efter valet 2010. Värst drabbade har varit unga aktiva i SD:s ungdomsförbund Sverigedemokratisk Ungdom (SDU), vilka i flera fall utsatts för rå misshandel i samband med offentliga manifestationer i exempelvis Uppsala, Göteborg och Malmö.

Stundom har även ungdomliga och/eller kvinnliga sverigedemokraters hem angripits. Fönsterrutor har krossats, väggar har sprejats, yxor har huggits i dörrar. Therese Borg i Eskilstuna, Frida Grundström i Gnesta och Gabriella Svensson i Mariestad tillhör dem som råkat ut för sådant.

Men även män har drabbats. Bland dessa märks moderaten Oli-

Vänstermobben i aktion – AFA och diverse andra revolutionära grupper utgör ett fortsatt hot mot demokratin i Sverige. Foto: Arkiv

wer Mamcarz och sverigedemokraten Adam Marttinen, båda fullmäktigeledamöter i Eskilstuna, som tydligen är ett starkt AFA-fäste. Här har även KD fått sin partilokal vandaliserad.

Det är emellertid icke endast etablerade partier, dit man numera även får räkna SD, som drabbats av sådant övervåld. I början av året höll således det lilla Klassiskt Liberala Partiet ett möte i Eskilstuna. Endast tre personer var med på mötet. En av de två som gjorde sällskap från mötet attackerades av fyra svartklädda individer. Detta skedde en torsdagskväll i centrala Eskilstuna.

Den misshandlade personen fördes till sjukhus i ambulans efter att ha blivit nedslagen bakifrån med en flaska och därefter, liggande på gatan, sparkats i huvudet.

Fascistiska metoder

En fjärde mötesdeltagare, medlem i Liberala Klassiska Partiet, fick ett

antal dagar efter överfallet i Eskilstuna, en lapp hem i brevlådan där han kunde läsa följande:

”Som du antagligen vet så misshandlades två medlemmar i ditt parti efter torsdagens distriktsmöte. Detta var endast en liten försmak på vad som kommer att hända om ni gör fler försök att etablera er i Eskilstuna. Vi kommer aldrig att acceptera liberal politik eller andra angrepp på arbetarklassen, och detta kommer inte att passera er obemärkt förbi. Vi ger er nu chansen att lägga ner all politisk verksamhet. Om ni inte gör detta kanske just du blir nästa person att bli fysiskt påmind om konsekvenserna av att bedriva en arbetarfientlig politik. Antifascistisk aktion.”

Antifascistisk aktion (AFA) – en grupp som trots namnet använder rent fascistiska metoder – har under årens lopp excellerat i en lång rad våldsbrott och sabotageaktioner. Det anmärkningsvärda är att

polisen nästan undantagslöst stått maktlös inför det vedervärdiga och helt oprovocerade våldet. Enligt en artikelserie i *Göteborgs-Posten* våren 2010 – där 180 polisanmälda brott i Västsverige förövade av vänsterextremister under tre års tid granskades – har resultatet blivit endast en (1) fällande dom.

Riksdagsman Göran Lindblad (M) tillhör dem som utsatts för hot om våld efter att ha röstat ”fel” under en votering i riksdagen.

”Antifascistisk aktion (AFA) – en grupp som trots namnet använder rent fascistiska metoder – har under årens lopp excellerat i en lång rad våldsbrott och sabotageaktioner. Det anmärkningsvärda är att polisen nästan undantagslöst stått maktlös inför det vedervärdiga och helt oprovocerade våldet.”

3,5 års fängelse

Även den militanta djurrättsaktivismen, som i andligt hänseende är nära befryndad med AFA-våldet, fortsätter att utgöra ett icke ringa problem för det demokratiska, fria och öppna samhället.

I mitten på januari dömdes således en våldsbenägen djurrättsaktivist i Göteborg till 3,5 års fängelse

och 428 000 kronor i skadestånd för mordbrand på McDonald's, olaga hot, grovt olaga hot, skadegörelse samt ofredande. Mannen hade utsatt ett 50-tal personer inom antingen restaurang- eller pålsbranschen för denna hotfulla verksamhet.

Att mannens DNA och fingeravtryck återfanns på alla hotelsebrev han skickat hindrade honom ingalunda att neka till brott.

”Rättssystemet har visat sällsynt slapphet mot vänsterextremismens härjningar”, skriver nätsajten *Veckans Contra*. ”Domen i Göteborg

Militanta djurrättsaktivister och pålsmotståndare hotar den fria företagsamheten. Foto: Arkiv

indikerar att det kanske kan bli en ändring. Men då gäller det att polisen anstränger sig och tar ut fascisterna i AFA Eskilstuna ur ruljangsen och placerar dem där det passar – i finkan.”

Tommy Hansson
Chefredaktör

Tryckfrihetssällskapet tar upp tabubelagda ämnen

SVENSKA Tryckfrihetssällskapet höll den 30 januari sitt första möte i Ungdomens hus i Malmö. Sällskapet har bildats efter dansk förebild: det var 2004 som författaren och historikern Lars Hedegaard bildade Tryckfrihetsselskabet. Namnet hämtades från en organisation som sett dagens ljus redan 1835.

Tryckfrihetssällskapet avser att i sin verksamhet ta upp normalt tabubelagda ämnen i svenska medier såsom den överdimensionerade invandringen och islams utbredning och inflytande i västvärlden.

Malmömötet, som blev mycket lyckat och lockade något hundratal personer, gästades av Hedegaard vilken underströk att islam har ”normer som är oförenliga med ett demokratiskt samhälle”. En annan dansk talare var journalisten och författaren Mikael Jalving, vilken konstaterade att Sverige är ett ”extremt land med extrem invandring”.

Från Sverige medverkade Tryckfrihetssällskapets grundare Ingrid

Carlqvist samt journalisten/författaren Gunnar Sandelin. Dessa påpekade att den svenska mediacensuren gör det svårt eller omöjligt för sanningssägare som de själva att göra sig gällande på arbetsmarknaden.

Norsk talare var Hans Rustad, vilken driver nätsajten document.no.

”Namnet hämtades från en organisation som sett dagens ljus redan 1835.”

Bland den talrika publiken återfanns bland andra den svenske konstnären Lars Vilks, vars teckning av profeten Muhammed som rondellhund saluförs av danska tryckfrihetsselskabet. ■

Tommy Hansson
Chefredaktör

På bilden syns från vänster talarna Hans Rustad, Gunnar Sandelin, Ingrid Carlqvist, Lars Hedegaard och Mikael Jalving. Foto: Tryckfrihetssällskapet

SDU är större än någonsin!

► När det på nyårsafton 2011 var dags att slutgiltigt summera året som gått kunde många positiva besked lämnas. SDU uppmätte sitt största medlemsantal någonsin då 2 288 unga Sverigevänner valt att bli medlemmar i vad som blivit ett av Sveriges snabbast växande och mest spännande ungdomsförbund. Cirka 90 procent är under 25 år men alla upp till 30 år välkomna som SDU-medlemmar.

I SDU liksom i moderpartiet gäller att alla medlemmar måste bekräfta sitt medlemskap på nytt varje år. Med anledning av detta inleddes en kampanj med syfte att värva medlemmar bland de som tidigare varit det men inte förnyat sitt medlemskap. Efter flera e-post-utskick, sms-påminnelser och telefonsamtal visade det sig att många helt enkelt glömt bort att förnya för 2011. Kampanjen var lyckosam och resulterade i hundratals nygamla medlemmar. Hädanefter är avsikten därför att genomföra en sådan kampanj varje höst.

Samtidigt som medlemsantalet ökar stadigt pågår även en utbyggnad av organisationen i stort. Under 2011 tillkom flera nya distrikt och lokalavdelningar och inför 2012 finns planer på att ytterligare utöka antalet av båda. Målsättningen för 2012 är solklar: SDU ska fortsätta expandera både vad gäller medlemsantal och organisation. ■

Den första årliga distriktskonferensen:

SDU tar sig an det nya året med nya, friska tag!

Förbundssekreterare Stefan Lundkvist (till höger) redogjorde för organisatoriska aspekter. Foto: SDU

En kylig januarimorgon samlades ett tjugotal förväntansfulla SDU-företrädare i Sveriges riksdag för att delta på en distriktskonferens. Konferensdeltagarna hade utsetts av ordförandena ute i distrikten. Syftet med konferensen var såväl att se tillbaka på och utvärdera det gångna året som att bli ett startskott för det nya. Förhoppningen var att deltagarna skulle lämna konferensen med en känsla av framåtanda och framtidstro.

EFTER ATT VICE förbundsordförande, tillika konferensledare William Hahne, hälsat alla välkomna inleddes konferensen med en tillbakablick på föregående år och en relativt detaljerad genomgång av förbun-

dets uppbyggnad och verksamhet. Denna gav energi inför den långa dagen då 2011 blev ett fantastiskt år i förbundets historia!

Professionellt

Under konferensen hölls uppskattade utbildningar av ledande SDU-företrädare. Förbundsordförande Gustav Kasselstrand gick igenom retorik och skolbesöksteknik, där många såväl teoretiska som praktiska tips gavs. Förbundssekreterare Stefan Lundkvist redogjorde grundligt för nyttiga organisatoriska aspekter, såsom mötesteknik, årsmötesformalia och föreningsstruktur.

Distrikten emotser en vår fylld av årsmöten och skolbesök. Det är av största vikt att de står väl rustade inför dessa. Förbundets företrädare förväntas kunna sköta årsmöten och styrelsearbete professionellt. Likaledes bör de på ett positivt sätt kunna

sprida förbundets politik ute på landets skolor. Utbildningarna förbättrade möjligheterna att uppnå dessa mål.

Workshops med efterföljande presentationer och diskussioner hölls i en rad ämnen. Många intressanta idéer bollades och åsikter utbyttes.

Vårkampanjen

En särskilt viktig fråga gällde omständigheter kring förbundets stora vårkampanj. Utöver denna hölls även ett mer allmänt hållet samtal om förbundets profilering och utåtriktade verksamhet. Diskussionen om kampanjarbete och profilering var bred och blev en av dagens längre. Med noggranna förberedelser kommer vårkampanjen att bli mycket lyckad. Dess tema och exakta utformning kommer att presenteras senare.

En annan fråga som diskuterades var SDU:s deltagande i Almedalen 2012. Förra året syntes SDU vid flertalet tillfällen såväl genom egen aktivitet som genom att bistå moderpartiet. Under konferensen drog också planeringen inför årets förbunds kongress igång. Den kommer att sträcka sig över tre dagar och innefatta flera sidoaktiviteter.

Öka samarbetet

Det övergripande målet med konferensen var att förbättra och under-

lätta distriktens verksamhet. Därför diskuterades både hur distriktens verksamhet kan bli bättre och vad förbundsstyrelsen kan göra för att bistå distrikten. Representanter från varje distrikt fick berätta om sin verksamhet och vad som fungerar bra respektive mindre bra.

Genom att utbyta erfarenheter och öka samarbetet i förbundet kan distriktens redan välfungerande verksamhet förbättras ytterligare. Detta är särskilt viktigt med tanke på att förbundet består både av erfarna distrikt som haft verksamhet länge och av helt nybildade distrikt. I första hand fokuserades det på distriktens kärnverksamhet, där de två viktigaste inslagen är medlemsaktiviteter och skolbesök.

Deltagarna verkade ha ingjutits nytt gott mod inför det kommande året och var överens om att konferensen fyllde sitt syfte och därmed blev mycket lyckad och givande. Förhoppningsvis var detta början på en lång årlig tradition. Nu tar vi oss an det nya året med friska tag så att vi på nästa års distriktskonferens kan se tillbaka på ännu ett framgångsrikt år! ■

Gustav Kasselstrand
Förbundsordförande SDU

Konferensdeltagarna lyssnade intresserat på talarna. Foto: SDU

Årsmötesperioden närmar sig för SDU

Varje år mellan 15 februari och 15 maj infaller årsmötesperioden, det tidsspän inom vilket samtliga distrikt ska hålla årsmöte. På dessa väljs, förutom distriktsstyrelse, även delegater till höstens förbunds kongress. Preliminära datum för alla distrikts årsmöten är fastslagna enligt följande:

Blekinge	17 mars
Jönköping	22 april (bildandemöte)
Malmö	26 februari (bildandemöte)
Stockholm	15 mars
Syd	12 maj
Södermanland	31 mars
Uppland	12 maj
Väst	21 april
Värmland	13 april
Västernorrland	7 april
Östergötland	14 april

Alla medlemmar i distrikten kommer att kallas och är givetvis varmt välkomna på årsmötena. Kallelsen utgår senast 30 dagar

Solidaritetsfonden hjälper utsatta SDU-företrädare

MED ANLEDNING AV att en SDU-företrädare under förra året fick sitt hem vandaliserat valde SDU i höstas att starta en solidaritetsfond. SDU sköt i ett första led till 10 000 kronor och vände sig även till allmänheten och bad om hjälp. På kort tid hade över 50 000 kronor samlats in med gemensamma krafter.

Hittills har tre SDU-företrädare efter att ha råkat ut för övergrepp fått motta lyckönskningar och uppmuntrande gåvor finansierade av solidaritetsfonden. Dessa symboliska gester har visat sig mycket uppskattade.

I ett fall betalades även hemförsäkringens självrisk. Ungdomar är generellt en ekonomiskt relativt ut-

Det är viktigt att hela förbundet sluter upp bakom utsatta medlemmar. Foto: www.sdu.nu

satt grupp och en dyr självrisk kan slå hårt mot privatekonomin. För detta ändamål är solidaritetsfonden perfekt.

När samhället misslyckas med att

fördöma politiskt motiverat våld är det otroligt viktigt att hela förbundet gemensamt sluter upp bakom utsatta medlemmar. ■

Riksdagens partiledardebatt:

Nya partiledare har svårt se gamla problem

Som traditionen bjuder hålls det en partiledardebatt i början på varje år, så också detta år. Varje partiledare har tio minuter till sitt förfogande att redogöra för partiets politik. Jimmie Åkesson belyste de övriga partiernas splittringspolitik och de negativa effekter denna politik för med sig.

DEBATTEN VAR intressant också för att en hel del nya partiledare deltog denna gång. En av dessa, Jonas Sjöstedt, var helt nyvald partiledare för Vänsterpartiet. Påståendet att Sjöstedt är vassare än Ohly som debattör och talare är snarast en underdrift.

Vi hade också en relativt ny partiledare i Annie Lööf samt det nygamla språkröret Gustav Fridolin. Många partiföreträdare tog upp ämnena arbetsmarknad, ekonomi, miljö och den europeiska finanspakten. Dessa ämnen kom att dominera denna partiledardebatt. Den ende av partiledarna som behandlade de verkliga avigsidorna av dagens samhälle var SD:s Jimmie Åkesson.

Sverige slits isär

Åkesson tog främst upp situationen i Malmö, en situation som blivit aktuell genom de omskrivna skottlossningarna på öppen gata som medfört dödsfall i flera fall. De exempel Åkesson tog upp för att belysa de samhälleliga institutionernas kapitulation var att situationen för brevbärarna i Rosengård är så allvarlig att de försetts med överfallsam.

Dessutom har de i vissa områden ställt in all brevtjänst på grund av säkerhetssituationen, invånarna får dela ut posten själva. Åkesson gjorde sitt bästa för att öppna ögonen på riksdagsmännen genom att flera gånger poängterade det allvarliga i att centrala samhällsinstitutioner inte längre fungerar i områden som Rosengård.

Med de övriga partiernas politik slits Sverige isär och blir alltmer segregerat i kulturell, ekonomisk och etnisk bemärkelse. Åkesson påpekade också att den stora mängd vapen, som uppenbarligen är i omlopp, utgör ett symptom på ett mer grundläggande samhällsproblem, det är inte själva grundproblemet.

Replikerna, som varje partiledare har rätt till efter ett anförande, visade att Åkesson tyvärr inte nådde

Jimmie Åkesson föreslog en kriskommission för att komma till rätta med de svåra problemen i Malmö. Foto: Photo2be

fram med sitt budskap. Den ende som möjligen kändes vid några som helst problem i Malmös segregerade områden var Göran Hägglund (KD).

Upprätta kriskommission

Som recept på vad som kan förändra den katastrofala situationen i områden som Rosengård och Hammarkullen nämnde Åkesson att en kriskommission borde upprättas.

Andra åtgärder som borde genomföras är nolltolerans mot brottslighet, fler synliga poliser i utsatta områden, skärpta straff, utvisning av kriminella personer som inte äger svenskt medborgarskap, stärkt gränsskydd samt ett upphörande av den splittringspolitik som nu förs av regering och riksdag.

I stället för att föra en politik som

Malmö till Israel, valde Fridolin att helt bortse ifrån. Dessutom gjorde Fridolin stort nummer av Åkessons förslag om en politisk kommission i Malmö - felet var bara att Åkesson nämnde en kriskommission och inte en politisk kommission.

Svårt se avigsidor

Sammantaget var det mycket som var väntat i denna partiledardebatt. Få utspel överraskade, om ens något.

Ingen av partiledarna gjorde bort sig märkbart (Fridolins miss får ändå ses som av det mindre slaget) och de mer eller mindre nya partiföreträdarna torde retoriskt ha uppfyllt partimedlemmarnas alla förväntningar, detta sagt med även med tanke på att

Statsministern i en replikduell med Åkesson. Foto: Photo2be

förvärrar de uppenbara problem vi nu har vill SD föra en politik som bygger ett sammanhållet samhälle där alla medborgare drar åt samma håll, där trygghet och lagar råder och ett samhälle där alla åtminstone talar samma språk.

Miljöpartiets Gustav Fridolin var den förste som tog replik på Åkessons anförande. Fridolin gav mycket tydligt uttryck för att vapentillgången var det enda problem stadsdelar som Rosengård hade att brottas med. Fridolin menade i princip att om samhället lyckas få bukt med tillgången på illegala vapen, skulle problemen i Rosengård vara lösta.

Signaler om mycket allvarliga problem, som att människor med judisk börd numera flyr från

förväntningarna vad gäller Sjöstedt lär ha varit mycket höga.

Trots få eller inga överraskningar var det ändå en intressant och spännande debatt, om inte annat så för de nya partiföreträdarnas elddop. Rent politiskt är det dock märkligt att många partiledare, som i övrigt är dokumenterat intelligenta människor, har så svårt att se de samhälleliga avigsidor, som Åkesson tog upp i sitt anförande.

Robert Stenkvist
Redaktionen

robert.stenkvist@sverigedemokraterna.se

ROBERT STENKVIST
ANALYSERAR

Protest- och enfrågepartiet Sverigedemokraterna?

När nya medlemmar hör av sig har de ofta ett knippe goda idéer att utbilda oss verksamma lite äldre medlemmar med. Jag har ofta fått höra att autostradan till framgång och egen majoritet i riksdagen är att vi skall bredda partiet och inte längre framstå som ett enfrågeparti.

Jag håller självklart med och nickar förnumstigt när frågan kommer på tal (att vi inte tänkt på detta själva?). Nu är det ju så som alla läsare av denna tidning borde veta, att vi faktiskt inte är något enfrågeparti. Det sitter politiska sekreterare i Stockholm som dagligen arbetar med alla politikområden, från skolan och äldreården till kriminalpolitik och trafikfrågor. Ledamöterna är ofta väl inlästa på sina områden och har formulerat politiska program.

Jag har ibland roat mig med att jämföra våra sakpolitiska program med de övriga riksdagspartiernas program. Våra egna program är väl så bra och ibland "bäst i klassen".

Skall man bara vifta bort de nya medlemmarnas briljanta idéer? Självklart inte, man skall låtsas lyssna intresserat och fundera över hur medlemmen har kunnat få bilden av oss som enfrågeparti, trots idogt arbete med andra politiska områden.

Om den nye medlemmen har fått bilden av SD som ett enfrågeparti så har sannolikt andra människor också fått det (vi kan ju till och med anta att medlemmen är något mer påläst än gemene man).

Hur skall vi då göra för att den breda allmänheten skall upptäcka att vi inte längre är ett smalt enfrågeparti? Fanns det en quickfix så skulle vi förmodligen redan ha nått vårt mål. Redan nu så deklarerar vi vår politik på olika områden i flygblad, tidningar och andra publikationer. Det verkar inte fungera, vi anses fortfarande vara ett enfrågeparti.

För att komma tillrätta med bilden som ett enfrågeparti måste vi förmodligen driva andra frågor i av riksmidia uppmärksammade politiska frågor. Våra företrädare måste delta i sakpolitiska debatter när det gäller frågor som skolfrågor eller försvarsfrågor för att människor skall få upp ögonen för vår politik.

När vi på bästa sändningstid diskuterar skolfrågor med Björklund har vi tagit ett stort steg mot målet att lämna enfrågepolitiken. Nu hänger detta inte bara på oss själva. Som några av er säkert har noterat är inte media alltid entusiastiska över att ge oss utrymme för att föra fram vår egen politik på bästa sändningstid.

I långa loppet blir det dock omöjligt att hålla oss borta från den allmänpolitiska debatten. Självklart måste vi också arbeta underifrån med sakpolitik på olika områden. Vi måste diskutera, utbilda och informera på alla nivåer. Lika självklart skall alla företrädare på alla nivåer diskutera olika sakpolitiska frågor med alla människor man har möjlighet att prata politik med. Företrädesvis då de områden var och en känner att han/hon behärskar något sånär.

En dag besökte jag apoteket i Gamla Stan för att köpa huvudvärkspulver. När jag så lämnade apoteket stod där två arbetare i sina typiska overaller. Jag hörde direkt att de talade om SD. Den ene av arbetarna sade ungefär så här:

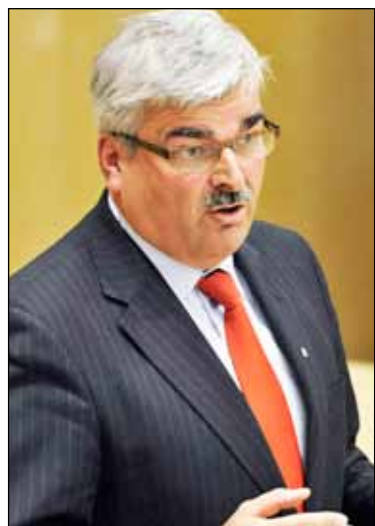
Men de sitter ju där [pekande på riksdagshuset, min anmärkning] och de sitter där som en protest! Fattar verkligen inte de övriga partierna det. Det är en proteströst! Men de övriga partierna verkar inte bry sig! De fortsätter med sin skitpolitik som om inget har hänt.

Det var en röst ur verkligheten och den uppfattade oss som ett protestparti, utan tvekan. I någon mening är alla oppositionspartier protestpartier. Socialdemokraterna skall protestera mot Alliansens politik och vi skall protestera mot de övriga partiernas splittringspolitik. I annat fall blir både demokratin och det politiska spelet meningslösa.

Vad den överallklädde personen menade var att vi i huvudsak protesterar mot den förda politiken, utan att ha så mycket egen politik. Nu stämmer ju inte det, som vi alla vet, och vi kommer återigen in på frågan hur vi skall visa den breda allmänheten att vi faktiskt har en politik på alla viktiga områden (även om den inte är färdigutvecklad inom riktigt alla ämnen). Det är dock viktigt att vi inte reflexmässigt protesterar mot allting utan att ens fundera över frågan.

Företrädare för andra partier kan faktiskt någon gång komma med en god idé, det är inte fullkomligt omöjligt. Om man då vanemässigt protesterar med högsta volym, så tappar man bara i trovärdighet och bilden som protestparti cementeras. Vi kan se spår av detta beteende bland kommentarerna på vissa bloggar.

Frågan är om inte detta på sikt är kontraproduktivt för vårt parti.

Första och sista gången för Håkan Juholt.
Foto: Photo2be

SD Norrköping irriterar sjuklöverpartierna:

Markus skriver motioner på löpande band!

Sverigedemokraterna i Norrköping nådde 5,17 procent i Norrköpings kommunalval. Det gav fyra mandat i kommunfullmäktige (KF) men inga nämndplatser. Det uteblivna formella inflytandet kompenseras SD med att skriva KF-motioner. Många sådana.

– Jag har inte mycket annat att göra som gruppledare i KF än att skriva motioner, förklarar unge Markus Wiechel (född 1988). Vi har hittills lagt 30 motioner och av dem har jag skrivit 29...

DEN 22 NOVEMBER 2011 skrev *Norrköpings Tidningar* följande om den politiska situationen i Norrköping, som till folkmängden är Sveriges tionde största tätort med drygt 87 000 invånare (i hela kommunen bor mer än 130 000):

”Ett år in på mandatperioden har 42 motioner lämnats in till fullmäktige i Norrköping. Sverigedemokraterna står för mer än hälften.”

Sedan detta skrevs har det således blivit ytterligare några SD-motioner. Sverigedemokraterna har i själva verket skrivit fler motioner än de andra partierna tillsammans! Ett faktum som rimmar dåligt eller inte alls med myten om passiva SD-föreningar ute i kommunerna.

Som en jämförelse kan nämnas att Vänsterpartiet lyckats åstadkomma 0 (noll) motioner under samma tidsperiod.

Kontor i Rådhuset

Dagen jag avstätt för ett besök i Norrköping och intervjun med Markus Wiechel råkar vara en av Statens Järnvägars (SJ) mer kaotiska dagar. Ett massivt elfel i Stockholm gör att tåget från Södertälje syd blir inställt och ersätts av buss. Kallt som f-n är det också.

När jag anländer till Resecenter i Norrköping är jag omkring halvan

nan timme försenad. Markus möter på plats och eskorterar mig den korta biten till stadens imposanta men estetiskt inte särskilt tilltalande rådhus från början på 1900-talet, beläget vid Tyska torget i stadens centrum.

– Ingen har förstås bifallits, förtydligar unge Markus. Men det är bara en av totalt 42 motioner som gått igenom. Det märks att ”sjuklöverpartierna” är irriterade på oss sverigedemokrater för att vi är så flitiga!

ler och dålig ekonomi.

Markus informerar om att envar av Norrköpings berömda spårvagnar kostat 30 miljoner kronor att köpa in och att systemet kostar 45-50 miljoner mer än om bussar skulle användas istället.

utsågs till ersättare i riksdagen.

– Då hade jag ännu inte så stor politisk rutin. Men till valet 2014 känner jag mig fullt beredd att bli riksdagsledamot, tillstår Markus. De frågor som intresserar mig mest är företagarfrågor och arbetsmarknadspolitik.

Efter valet 2010 blev Markus politisk sekreterare och gruppledare. Och alltså en minst sagt flitig motionsskribent: han har bland annat motionerat om ett mångkulturellt bokslut i kommunen, förbud mot maskering på kommunala inrättningar, marknadsföring av rådgivning för nyföretagare, inköp av läsplattor, inköp och utplacering av hjärtstartare, utredning av kollektivtrafikens kostnader, värdighetsgaranti för kommunens äldre. Etcetera, etcetera.

Länsordförande

Det uppdrag som tar mest tid i anspråk för Markus torde dock vara sysslan som ordförande i Östergötlands länsförbund. En stor del av den verksamma tiden går åt till att sammanträffa med olika personer och att svara på frågor från media om länets SD-representanter, vilka tyvärr inte alltid rosat marknaden.

De som invaldes i Norrköpings KF var, förutom förstanamnet Markus Wiechel, Ingvar Wåxmo, Patrik Rubindal och Daniel Bergsten. Förste ersättare blev Cornelia Dahlberg.

– Närmast funderar vi på att ge ut en partitidning på nätet, berättar Markus avslutningsvis. Vi tänkte oss ett tag ge ut en papperstidning, men det skulle bli för dyrt. ■

23-åriga Markus Wiechel har många järn i elden. Han menar att Socialdemokraterna har förstört Norrköping. Foto: Tommy Hansson

I dag fungerar rådhuset som kommunhus där de yrkesverksamma bland Norrköpings-politikerna har sina arbetsplatser. Markus Wiechels/SD:s kontor ligger alldeles intill rådhusets lunchrum. Det första som möter besökarens öga är ett stort uppslag ur lokaltidningen som satts upp på väggen mitt emot dörren. Det är här man kan läsa om SD:s flitiga motionsskrivande.

Dyra spårvagnar

– Eftersom vi inte fått några nämnduppdrag av kommunen har jag inte mycket annat att göra som gruppledare än att skriva motioner, säger Markus som författat 29 av partiets 30 KF-motioner så här långt.

Det var på vippen att SD blivit vägmästare i Norrköpings kommun. När samtliga röster sammanräknats och kontrollerats visade det sig tyvärr att det fattades ett mandat för att partiet skulle få ett avgörande inflytande. Majoriteten utgörs av vänstertrojkan S, MP och V där S är överlägset störst med 31 mandat. Oppositionsledande M har 24.

– Norrköping kunde ha varit en riktigt fin kommun med ett annat styre, menar Markus Wiechel. Nu håller den på att förstöras av vänsterkoalitionen. Krog efter krog läggs ned, jobben försvinner och avgifterna höjs för småföretagarna. Kommunen satsar även på en svindyr spårvägstrafik trots vårdskanda-

Tror på republikanerna

Markus Wiechel föddes i Ljungsbro utanför Linköping 1988, en ort som är mest känd för tillverkningen av Cloetta-choklad. Kort efter Markus födelse flyttade familjen Wiechel till Vallentuna utanför Stockholm, där man bodde i cirka sju år. Därefter bar flyttlasset iväg till Djursholm.

Efter fyra år i den sobra villastaden Djursholm strax norr om Stockholm var det dags för familjen att flytta till staden Columbia i delstaten Missouri, som i runda slängar är ungefär lika stor som Norrköping. Markus mor, som liksom fadern är veterinär, hade nämligen fått en tjänst som professor därstädes.

– Jag tillbringade sex år i USA och engagerade mig en del i politiken, berättar Markus. Jag stödde Barack Obama i presidentvalet 2008, även om jag tyckte att republikanen John McCain också var en bra kandidat. 2004 deltog jag i demokraten John Kerrys valkampanj. I USA står jag till vänster politiskt men i Sverige till höger. Tror att republikanerna har en god chans att ta hem presidentposten i november i år.

Unge Wiechel återkom till fosterlandet 2007 och valde Norrköping som bostadsort för att kunna studera vid Linköpings universitets filial här.

Mångkulturellt bokslut

Efter studier i sociologi och statsvetenskap blev Markus Wiechel anställd som regional valorganisationschef i SD efter en kortare tids medlemskap. Han hamnade även på 24:e plats på partiets riksdagslista och

Fackförbundet Transport anmäls för diskriminering

Fredrik Lantz arbetar som lastbilschaufför och bor i en villa i Motala tillsammans med sin sambo, hennes tre år gamla dotter och två katter. Han har aldrig jobbat fackligt men varit medlem i Transport sedan 2004 och det har varit ett medlemskap utan klagomål från fackets ledning.

UNDER EN VANLIG arbetsdag blev emellertid Fredrik kontaktad av den lokala ordföranden i Transport och fick ett ultimatum: lämna Sverigedemokraterna eller bli utesluten ur Transport. Bakgrunden till detta var att Fredrik i höstas fick ta över ordförandeskapet för kommunföreningen SD Motala.

Fredrik har beskrivit det tre timmar långa samtalet som avslappnat, och till en början trodde han att det var ett dåligt skämt. Det dröjde dock inte lång tid innan det visade sig att den lokala fackordföranden faktiskt

var seriös.

Som grund till uteslutningsshotet angavs fackförbundets stadgar, där det anses oförenligt med organisationens ändamål att vara aktiv sverigedemokrat. Det verkar dock vara helt okej enligt stadgarna att till exempel vara dömd för ett grovt brott och samtidigt vara medlem i Transport.

”Den diskriminering som Transport sysslar med kommer i längden endast att missgynna dem själva.”

Fredriks ståndpunkt är tydlig: Vad man har för politiska åsikter, sexuell läggning, religion eller etnicitet har inte facket att göra med. Facket ska värna om sina medlemmar och deras rättigheter på arbetsplatsen, inte hålla på med åsiktsregistrering. Om facket kan göra så

här i ett demokratiskt land ligger vi som älskar demokrati och yttrandefrihet illa till.

Man kan fråga sig vad nästa steg är, ska facket slänga ut alla medlemmar som röstar på Moderaterna eller kanske återgå till att kollektivt tvångsansluta medlemmarna till Socialdemokraterna?

Den diskriminering som Transport sysslar med kommer i längden endast att missgynna dem själva. Fredrik Lantz är och tänker vara kvar som SD ordförande oavsett hur Transport agerar. In i det sista jobbar han nu med att ändra fackets ställningstagande, men vad som till slut kommer att ske får framtiden utvisa.

Transport har polisanmälts av Fredrik för diskriminering. ■

Markus Wiechel

Ordförande SD Östergötland

Fredrik Lantz tvekar inte att ta upp kampen mot fackförbundet Transports diskriminering. Foto: Privat

Tommy Hansson
Chefredaktör

Kent Ekeroth om kriminalpolitik:

Visst kan hårda straff ha avskräckande effekt!

Vi sverigedemokrater är allmänt för olika typer av straffskärpningar. Många känner nog igen sig i resonemanget om att dagens straffsatser bör höjas. Detta utifrån perspektivet att det helt enkelt är vad det allmänna rättsmedvetandet kräver och vad sunt förnuft säger oss.

VI TYCKER OFTA att det är ett hån mot brottsoffren att grova våldsbrottslingar kommer undan med löjeväckande låga straff. Inte sällan tycker vi också att det är vår plikt att skydda samhället ifrån grova återfallsförbrytare genom att låsa in dem längre än vad som i dag är vanligt förekommande just för att förhindra risken att de förgriper sig på nya offer.

Avskräckande effekt

Det ligger dock något mer i tuffare tag än bara rättvisa och att låsa in dem som redan begått grova brott, nämligen: den allmänt avskräckande effekten på dem som ännu inte gjort sig skyldiga till brott.

Straffens avskräckande effekt är ifrågasatt av kriminologer och andra i media, men det finns undersökningar som faktiskt visar att straffskärpningar är befogat och inte bara något som låter bra i folkmun. Vi måste dock också bekanta oss med tre ytterligare faktorer som samverkar med straffen: vetskap, upptäcktsrisk och straffomedelbarhet. Pedagogiskt nog väljer vi att göra det genom att berätta en liten illustrerande historia.

Det var en gång en lagstiftare - vi kan kalla honom Drakon - som hade fått i uppgift att komma tillrätta med den utbredda nedskräpningen i landet han bodde i. Eftersom straffet för nedskräpning i landet var löjligt lågt - en tillsägelse ifrån polisen - kom Drakon på idén att höja straffet till 100 års fängelse.

Vem skulle våga skräpa ned om man fick 100 år i fängelse som

Strängare straff behövs inom det svenska rättsväsendet, anser artikelförfattaren Kent Ekeroth. På bilden Södertälje tingsrätt. Foto: Tommy Hansson

straff? Drakon blev hånad för förslaget av sina närmaste, som ju visste att hårdare straff är en helt verkningslös brottsförebyggande åtgärd. Till Drakons förtret minskade inte nedskräpning heller det minsta. Det var ju ingen som kände till att han höjt straffen!

Med denna insikt såg han genast till att skicka ut ett meddelande till alla i landet om att han höjt straffet för nedskräpning till 100 års fängelse och såg till att alltid underrätta alla när förändringar i rättsväsendet skedde. Nu när alla visste vad som väntade dem skulle det väl ändå ge resultat?

Efter en tid fick vår bekant en rapport om nedskräpningen i landet och antalet dömda nedskräpare. Nedslående nog var nedskräpningen oförändrad och inte en enda nedskräpare hade upptäckts av polisen.

En sista reform

Efter en tids eftersökningar kom Drakon fram till att polisen helt enkelt inte hade brytt sig om att spana efter och utreda nedskräpning. Han

talade därför med chefen för landets polis och gjorde det klart att nedskräpning härnäst skulle vara det mest prioriterade brottet av alla.

Nu när polisen spanade och utredde nedskräpning med sådan nit att brottstypen hade en nära hundra procentig upptäcktsrisk skulle den väl ändå minska? Återigen fick vår vän en rapport om att nedskräpning fortfarande var utbredd samt även nyheter om att inte en enda upptäckt nedskräpare hade dömts.

Landets domstolar var nämligen så översvämmade med ärenden om nedskräpning att behandlingstiden för det första ärendet som kommit in var över 100 år. Ingen som upptäckts skulle hinna dömas till fängelse under sin livstid vilket gjorde att gemene man helt enkelt struntade i Drakons nedskräpningsreformer.

Vår vän genomförde därför en sista reform: han såg till att anställa så många jurister att nedskräpare skulle påföras sitt fängelsestraff samma dag de upptäckts. Den dagen uppnåddes kriterierna för vår teoretiska modell om avskräckande

straff och nedskräpningen i landet upphörde.

Kännbart straff

Historien om Drakon bekräftar vårt sunda förnuft om att straffskärpningar har en avskräckande effekt men synliggör även logiken bakom. Straffet för ett brott bör inte bara vara tillräckligt kraftfullt utan hänsyn måste även tas till att gärningsmännen upptäcks, att de får sina straff inom rimlig tid och att allmänheten är medveten om allt detta.

Få skulle drista sig till att skräpa ned i ett land där de visste att brottet genast upptäcktes och att de näst intill omedelbart skulle påföras ett verkligen kännbart straff.

Nu är detta bara en teoretisk modell men det finns dock även empiriska undersökningar som visar på att straff faktiskt påverkar brottsligheten (samtidigt som faktorerna vetskap, upptäcktsrisk och straffomedelbarhet alltså ej ska glömmas).

Exempel på studier

En som undersökt detta är professor Alex Tabarrok som uttryckt det som följande:

We now know that the average citizen was right and the criminologists and sociologists who argued that 'deterrence doesn't work' were wrong. Deterrence works. New consensus is based on better, more credible, more convincing empirical techniques.

Några exempel på studier som visar att straff har en avskräckande effekt:

- Steven D. Levitt finner att ungdomsbrottsligheten i USA ökade kraftigt under några årtionden och att sänkta straff, och den minskade avskräckande effekt detta förde med sig, kan förklara cirka 60 procent av denna ökning.

- Kessler och Levitt presenterar i en undersökning från 1998 stöd för att straff har en avskräckande effekt i Kalifornien.

- Ehrlich och Lui finner i en undersökning från 1998 att både straffets längd och implemente-

ringssannolikhet avskräcker brottslighet.

- En studie från 2007 från Australien av Glenn Withers finner likaså att straffets längd och sannolikheten att åka fast minskar egendomsbrottsligheten.

Inte många förnekar

Det är inte många som förnekar att det verkar självklart att det är mycket mer avskräckande med dödsstraff för ett brott jämfört med en tillsägelse för detsamma. Den logiken är självklar för de allra flesta. Ändå säger nästan allt man läser i svenska media att hårdare straff inte har någon avskräckande effekt.

Men det finns alltså studier som ovanstående och ytterligare fler som gör att tvärsäkra påståenden om att straff inte har en preventiv och reducerande effekt på brottslighet kan ifrågasättas.

För oss som tillgodogjort oss denna modell om avskräckning är inte frågan om straffskärpningar är avskräckande eller ej, utan istället hur vi skall kalibrera straffen i kombination med samhällsupplysning, tillräckligt hög upptäcktsrisk och behandlingstider korta nog inom rättsväsendet.

Den moraliska aspekten

Avslutningsvis vill jag kort beröra den moraliska aspekten av brotten. Anta för ett ögonblick att straff inte hade någon effekt på brottslighet (vilket jag dock som bekant menar att de har), varken genom att brottslingar hålls inlåsta och därmed inte kan begå nya brott, genom rehabilitering eller på grund av den avskräckande effekt - skulle jag då vara för straff?

Ja, utan tvekan. Straff har en tydlig moralisk dimension som är självklar för de flesta, inte minst SD:are, men jag tänker ändå tydliggöra det med ett kort hypotetiskt exempel:

En person mördar en annan person, helt oprovocerat, men mördaren har ett så specifikt motiv att han inte har några liknande tankar eller känslor mot någon annan person i hela världen. Han utgör alltså efter sitt begånga mord inte ett hot mot någon annan eftersom han i det ögonblick han mördat sitt offer upphör att ha mordlust mot någon annan.

I ett sådant hypotetiskt scenario skulle de som menar att straff endast har rehabiliterande syfte vilja frige mördaren direkt, eftersom han som sagt inte utgör ett hot mot någon annan - han är "rehabiliterad". För andra skulle det synsättet inte spela någon roll, eftersom mördaren, oavsett om han utgör en fara mot någon annan eller ej, förtjänar att straffas. De skulle med andra ord vilja se honom straffad för det oprovocerade mordet han begått, för att han moraliskt sett förtjänar det.

Skulle du vilja se en sådan person friges direkt, eller ta sitt straff? Jag vet var jag står i frågan. Är det lika självklart för dig som för mig? ■

Kent Ekeroth
Riksdagsledamot

Nya arbetsuppgifter för några av SD:s ledamöter

NFÖR VÅRENS arbete i riksdagen sker en del omöbleringar vad gäller vilka utskott ledamöterna ansvarar för. Som redan framkommit i media har Erik Almqvist tagit över som SD:s ordinarie ledamot i finansutskottet.

Almqvist skall med sin retoriska förmåga bland annat försöka förklara migrationspolitikens effekter på vår ekonomi och nationella finanser. Johnny Skalin lämnar finansutskottet och blir i stället ledamot i EU-nämnden, ett mycket tungt och svårt utskott som kräver ingående kunskaper om EU:s regelverk.

Det som däremot inte framkommit i media är att David

Thoralf Alfsson är ny i skatteutskottet. Foto: Riksdagen

Lång lämnar skatteutskottet för att ta sig an det tunga socialförsäkringsutskottet, där bland annat utgifterna för migration finns budgeterade. Ny på skatteutskottet blir i stället Thoralf Alfsson, som fram till årsskiftet

tjänstgjorde som ersättare i ett flertal utskott.

Omdisponeringarna i utskottet har skett för att maximera varje ledamots personliga profil och kompetens gentemot de arbetsområdena vederbörande skall ansvara för. Det var svårt att redan före riksdagsinträdet vika ledamöternas personliga kompetens gentemot riksdagens utskott.

Dessutom var det lika svårt att före riksdagsinträdet veta exakt vad arbetsuppgifterna i de olika utskotten skulle komma att bestå i. ■

Robert Stenkvist
Redaktionen

STELLAN BOJERUD KOMMENTERAR

Den militära plåtsjukan

Fästningar, kanoner och främmande hjälp båta föga om ej var man i ledet vet att han står på vakt för sitt land.

Orden kommer från marskalken av Finland, friherre C. G. E. Mannerheim. Jag påstår i Mannerheims anda att soldatens tilltro till sig själv, sitt vapen om än omodernt, sina kamrater och sitt befäl är vida viktigare än modellär och pansarplåt.

Visst tålde de svenska cykelskyttebataljonerna att skrattas åt, men i svensk skogsterräng gick de fram där inget fientligt pansarfordon vågade visa sig. Men inom försvaret var skogsinfanteristerna en begränsad skara och ropen skalla: pansar åt alla.

Berlinmuren föll den 9 november 1989 och staten DDR upphörde den 3 oktober 1990 (utom dess norra protektorat som kallas Sverige). Den 1 januari 1992 upplöstes supermakten Sovjetunionen.

Hösten 1991 bildade Carl Bildt regering med Anders Björck (M) som försvarsminister. Ett av de första ärendena var att låta riksdagen ta

plus 90 bärgningsbandvagnar 4 012. Pbv 501, före detta sovjetiska BMP-1, köptes i 350 exemplar.

”Visst tålde de svenska cykelskyttebataljonerna att skrattas åt, men i svensk skogsterräng gick de fram där inget fientligt pansarfordon vågade visa sig. Men inom försvaret var skogsinfanteristerna en begränsad skara och ropen skalla: pansar åt alla.”

Pbv 501 kom knappast att användas i Sverige, eftersom de tre brigader som skulle få vapentypen lades ner då cirka 100 vagnar levererats

Vilken glädje har vi haft av Moderaternas plåtschabrak? Foto: Arkiv

ställning till proposition 1991/92:102 som skulle bli 1992 års försvarsbeslut (FB 1992). Försvarsbeslutets underlag var framtaget av regeringen Carlsson II (S) och försvarsminister Roine Carlsson.

Förslaget innebar bland annat nya stridsvagnar till två brigader och i övrigt modernisering av Centurion-stridsvagnar från 1950-talet. Den 20 januari 1994 beställdes 120 stridsvagnar typ Leopard 2 (Strv 122) från Tyskland.

I samband härmed erbjöd tyskarna leasing av 161 vagnar (Strv 121) till en kostnad av 467 miljoner kronor. Då 1,2 miljarder avsatts till modernisering av Centurion avbröts de arbetena och antogs det tyska anbudet.

Tyskarna erbjöd även försäljning av pansarbandvagnar (Pvb), som blivit överflödiga då DDR upplöstes. För ”centurionpengar” köptes ett stort antal vagnar för 600 000 kronor/styck, varav några hundra kannibaliseras för att få reservdelar.

Pbv 401, före detta sovjetiska MTLB, anskaffades i 460 exemplar

från Tjeckien, där de moderniserades. Vagnarna såldes i december 2008 till Tjeckien.

Pbv 401 kom att användas något mer och blev omtyckt. Efter hand har de sålts, de sista 2011 till Finland.

Strv 121 hamnade omgående i garage och lador. Sista kända användning av strv 121 inträffade 2002.

Strv 122 – hyllad som världsbäst – köptes i 120 exemplar. Av dessa skall enligt plan tre kompanier organiseras före 2014 (med möjlig fördröjning till 2019). P 4 i Skövde skall ha 30 vagnar och I 19 i Boden 15 stycken. Vidare skall 15 (utan personal) magasineras på Gotland. Resterande 60 vagnar skall ingå i förbandsreserven och kunna mobiliseras inom tre år.

Så vilken glädje hade svenska folket av Moderaternas plåtschabrak? SD vill återskapa ett trovärdigt existensförsvar. ■

S. Bojerud

Glasklart besked måste krävas av svenska politiker:

Sverige får inte smygas in i eurozonen!

EU-frågan framför andra här hemma när detta skrivs är huruvida Sverige bör gå med i den så kallade europakten eller inte. Syftet med pakten är att i skenet av eurozonens skuldskris och den tidigare stabilitetspaktens misslyckande göra ett nytt och mer långtgående försök att ta central kontroll över de enskilda ländernas finanspolitik. Nya regler för budgetunderskott och statskulder skall införas liksom nya och hårdare sanktionsmöjligheter för den som inte följer reglerna.

TONGIVANDE I DETTA initiativ är Tyskland och Frankrike, och redan här finns ett trovärdighetsproblem. Det var dessa två länders tidiga brott mot stabilitetspakten och politiska manövrerande för att undgå sanktioner för detta som blev startskottet för den epidemi av finanspolitisk nonchalans i Europa som lett fram till den kollektiva skuldskris, som nu håller på att knäcka eurosamarbetet och driva de värsta syndarna mot statskonkurs.

Raka motsatsen till samarbete

Andra faktorer har förvisso varit pådrivande, som de närmast obegränsade lånemöjligheter till låg ränta som öppnade sig för nyblivna medlemsländer i unionen, stater löften att hålla spekulerande banker skadeslösa och styrande politikernas frestelse att köpa sig nya mandatperioder vid makten genom att strö ofinansierade reformer över medborgarna. Men utan Tysklands och Frankrikes urspelsättande av stabilitetspakten hade mycket lite av den dopade tillväxtfestens baksamma nu inträtt varit möjlig.

Pakten är strängt taget bara en angelägenhet för euroländerna, men en dörr har öppnats på glänt också för övriga EU-länder att gå med. Somliga euroländer med Frankrike i spetsen har dock inte gillat idén att släppa in icke euroländer i pakten och har därför sett till att villkoren för sådana varit minst sagt oattraktiva. Sverige skulle behöva ge upp sitt nationella självbestämmande över finanspolitiken till Bryssel men utan att få något inflytande över de centrala finanspolitiska beslut som fattas där. Man skulle inte ens få sitta med vid bordet när besluten bereds och tas.

Trots detta har den svenska alliansregeringen propagerat för att Sverige bör gå med. Låt oss analysera argumenten. Ett sådant som alltid anförs i sammanhang som dessa och så även nu är det generiska ”samarbete i Europa är bra”. Påståendet är i sig oantastligt men irrelevant, eftersom överstatlighet och centralstyrning och att lämna ifrån sig beslutsrätten över statsbudgeten

samtidigt som man utestängs från det forum där besluten i stället ska tas är raka motsatsen till samarbete.

Krävs att Grekland överger euron

Ett annat argument av samma slag som anförts är att ”det finns ett starkt svenskt egenintresse av en europeisk återhämtning”. Också detta är ostridigt i beaktande av hur beroende vi i Sverige är av att vår exportindustri går bra och har god avsättning på den viktiga Europamarknaden. Men argumentet är endast giltigt här om europakten verkligen gynnar en europeisk återhämtning.

Man bör hålla i minnet att eu-

Demonstranter protesterar mot Sveriges planer på att gå med i europakten. Foto: Europaportalen

ropakten, i likhet med det mesta av krisåtgärder Bryssel företagit sig, har haft som främsta syfte att rädda det omhuldade federalistiska symbolprojektet, euron, från undergång. Denna prioritering har medfört att sunda ekonomiska åtgärder för Europa, men som äventyrar eurons fortbestånd och ställning inte kunnat hävdas i diskussionen mot åtgärder och beslut som varit både ekonomiskt osunda och odemokratiska men starkt europrotektionistiska.

Grekland, som i skrivande stund står närmare statskonkursens rand än någonsin, efter att ett tidigare okänt hål i statskassan på modiga 150 miljarder kronor upptäckts, skulle exempelvis behöva devalvera kraftigt eftersom eurokursen inte är i paritet med landets låga produktivitet och exportindustrin därför gått i stå.

Får man inte fart på den är det svårt att se någon ände på landets kris och mångmiljardrullningen i konstgjort livsuppehållande kristöd. Men för detta krävs att Grekland överger euron. Europaktens syfte är det motsatta.

Trovärdigheten stärks inte

Sveriges statsminister har också framfört argumentet att Sverige kan bidra med nyttig kunskap från det egna budgetsaneringsarbetet på 1990-talet. Även detta påstående är i sig självt riktigt men inte relevant. Att bidra med ekonomisk rådgivning och expertis kan Sverige naturligtvis göra utan att ge Bryssel rätten att besluta om Sveriges statsbudget.

I själva verket borde det tvärtom vara Bryssel som gav Sverige något för att vi tillhandahåller dessa kon-

sulttjänster. Och ett land som är duktigt på att bedriva finanspolitik bör förstås inte delegera ut ansvaret till dem som visat sig vara sämre skickade, för att inte säga direkt inkompetenta.

Efter att den svenska statsministern och finansministern var nere i Davos och samtalade med europaktens ingenjörer påstås det nu plötsligt att vi både ska få sitta med vid toppmöten och slippa ge upp vårt nationella självbestämmande över finanspolitiken, förändringar som var nödvändiga för att socialdemokraterna skulle ställa sig bakom en svensk medverkan. Frågan är hur stor tilltro man bör sätta till dessa nya uppgifter.

De kommer lite väl lägligt. Europaktens mäktiga ska alltså ha vikt ned sig för lilla Sverige i precis de frågor som krävs för att den svenska minoritetsregeringen ska få det stöd man behöver från Socialdemokraterna i riksdagen just när man förlorat stödet från Miljöpartiet, vars krav på ett formellt undantag från euron regeringen inte kunde acceptera.

Trovärdigheten stärks inte heller av att beskedet om att Sverige skulle ha fått sådana försäkringar i huvudsak kommit i form av muntliga uttalanden från just de personer som har störst intresse av att framställa saken så - den svenska finansministern och statsministern.

För bra för att vara sant?

Vare sig Reinfeldt eller Borg har nöjaktigt förklarat vad de ska ha sagt under förhandlingarna i Davos som väger så tungt att total underkastelse under de legala kraven och ingen rätt att delta vid toppmötena i ett lappkast vänts i dess motsats. Om något låter för bra för att vara sant, så är det oftast också det.

Dessutom bör vi kräva att svenska politikernas hållning är glasklar: Sverige ska inte smygas in i eurozonen av politiker som deklarerat att man respekterar medborgarnas vilja men bakom fasaden har en annan agenda. Det svenska folket har sagt nej till euron i en folkomröstning och opinionen idag har knappast ändrats så att regeringen eller riksdagen kan åberopa något annat folkligt mandat än det man fick 2003. Tvärtom är motståndet mot euron bland svenskarna större än någonsin.

Att inte införa euron innebär förstås också att Sverige inte ska involvera sig i några eurorelaterade projekt och samarbeten. Att europakten är ett just ett sådant framgång med all önskvärd tydlighet av dess namn, även om man från somligt håll försöker dölja detta genom att i stället kalla den för finanspakt, budgetpakt, EU25 och så vidare. ■

Mats Dagerlind
Redaktionen

Barnperspektiv som lyser med sin frånvaro

I den politiska världen är barnperspektiv ett ständigt återkommande begrepp. Det sägs att beslutsfattande alltid ska ske med hänsyn tagen till barnperspektivet, att barnens bästa ska sättas först och genomsyra all verksamhet.

Det låter förstås jättebra! Självklart ska barnens bästa sättas först.

PROBLEMET ÄR, som i så många andra sammanhang, att de vackra orden inte efterlevs i praktiken utan bara används som utsmyckning av politiska dokument och som slagträn i politiska debatter.

Vad som är bäst för det enskilda barnet är för de styrande politikerna alltför ofta både sekundärt och tertiärt. Det som väger tyngst är ekonomi. Därefter kommer en politisk ideologi. Och sedan, i tredje hand, vad som är bäst för just *ditt* barn.

Många exempel

Exemplen på att det förhåller sig på just det viset är många. Se bara på alla de förskolor där barngrupperna är alldeles för stora för att det enskilda barnet ska kunna få sina behov tillfredsställda. Där barnen inte lyckas utveckla trygga relationer till vare sig personal eller andra barn, för att personalens tid inte räcker till.

Där barnen blir stressade, utmattade, ledsna och rädda på grund av för hög ljudnivå, för många intryck, oförmåga att skydda sig mot angrepp från andra barn och utebliven anknytning till en vuxen person.

Se bara på alla de kommuner som avstår från att införa vårdnadsbidrag, trots att det inte skulle innebära en ekonomisk förlust utan enbart botten i en politisk ideologi som förespråkar att alla barn ska stöpas i samma form på en förskola som ligger utanför föräldrarnas kontroll.

Kommuner där barn som inte mår bra av en tidig separation från föräldrarna, eller av att vistas i stora barngrupper, tvingas till förskolan

Barnen är mänsklighetens framtid över hela världen. Bild: Arkiv

av det enda skälet att föräldrarna annars inte har en möjlighet att försörja sig ens om de lever mycket sparsamt.

”Barnen måste få kosta! Varje enskild politiker måste vara ödmjuk nog för att kunna ta bort de ideologiska skygglappar som hindrar att det enskilda barnets unika behov synliggörs och tillgodoses.”

Kommuner där hysteriskt gråtande barn med panik i blicken bokstavigt talat får slitas ur mammans eller pappans famn vid lämningen på morgonen, och där föräldrarna varje dag går till jobbet med ångest, för att de fått tvinga sig själva till att svika ett barn som inte är redo för en separation.

Kommuner där tidigare harmo-

niska barn några dagar efter inskolning på förskolan förvandlas till ledsna, arga och utagerande barn som vaknar gråtande med någon timmes mellanrum nätterna igenom, slår sina föräldrar och dunkar sina egna huvuden i väggen i oförmåga att kommunicera sin otrygghet och separationsångest.

Kommuner där ettåringar tillbringar 10-12 timmar om dagen på en förskola, och aldrig hinner ha någon kvalitetstid med sina föräldrar eftersom återstoden av dygnet går åt till att stressa igenom bad, av- och påklädning samt ätande. Och åt sömn.

En sömn som ofta blir otillräcklig, eftersom timmarna som tillbringas i hemmet varje dygn ibland är färre än det antal timmar som det lilla barnet behöver sova varje natt.

Kommuner där mammors och pappors hjärtan går i bitar för att de får höra från personalen på förskolan om barnets utveckling och upplevelser, istället för att själva få ta del av det.

Förskolan bör satsas på

Är allt detta exempel på hur man tar hänsyn till barnperspektivet, till vad som är det bästa för det enskilda barnet? Eller är det exempel

på något som snarare liknar barnmisshandling?

För den som tar begreppet barnperspektiv på allvar framstår det som uppenbart att mycket behöver förändras när det gäller den svenska barnomsorgsmodellen.

Förskolorna har dock, trots den kritiska framställningen i denna artikel, en mycket viktig funktion i denna modell. De möjliggör att båda föräldrarna kan arbeta och bidra till att hushållskassan räcker till, vilket förstås gynnar även barnen. Många är också de barn som med glädje går till förskolan varje morgon och ivrigt rusar in till kompisarna för en dag fylld av lek och lärande.

Förskolan bör alltså värnas, men den behöver också satsas på, så att problemen med för stora barngrupper blir ett minne blott. Varje barn måste få sina behov tillfredsställda i förskolan, av personal som ges rimliga förutsättningar att göra ett bra jobb!

3000 för låg summa

Men utöver en satsning på förskolan behövs fler alternativ. Alla barn är inte lika, och alla barn trivs därför inte i förskolan. Alla barn är inte heller redo att skolas in redan vid 1-1,5 års ålder, utan skulle må bättre av att skjutas upp separationen från föräldrarna till 3-4 års ålder.

Det vårdnadsbidrag på 3000 kronor i månaden som idag finns i vissa kommuner är ett sådant alternativ, som snarast borde införas i alla kommuner. Dock är det inte en optimal lösning, utan snarare att betrakta som en tillfällig nödlösning som snarast behöver ersättas med ett bättre alternativ.

Dels är summan av 3000 kronor i månaden alldeles för låg, den räcker inte på långa vägar till som kompensation för att avstå ett heltidsarbete och därmed är det för många föräldrar en ekonomisk omöjlighet att stanna hemma med barnet hur stort behovet än är. De ekonomiska förutsättningarna att ha omsorg om det egna barnet behöver förbättras, och det krävs en utredning kring hur detta ska ske på

lämpligast sätt.

För barnens skull

Dessutom borde omsorgen om det egna barnet ge samma rättigheter till ekonomisk trygghet, exempelvis när det gäller pension, som förvärvsarbete ger. Därför behövs en utredning även kring hur detta ska lösas. Den förälder som gör det helt naturliga valet att själv ha omsorg om sitt barn under de första åren ska inte få lida för det senare i livet. Att sätta barnens trygghet och välmående främst ska inte bestraffas utan belönas.

Sammanfattningsvis finns det bara en väg att gå för den politiker som menar att hänsyn ska tas till barnperspektivet. Denna väg innebär att barnen måste få kosta! Den innebär också att varje enskild politiker måste vara ödmjuk nog för att kunna ta bort de ideologiska skygglappar som hindrar att det enskilda barnets unika behov syn-

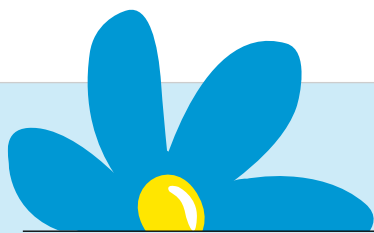

Det är alltför ofta man tvingas konstatera, att barnperspektivet lyser med sin frånvaro. Foto: Arkiv

liggörs och tillgodoses.

Vi i SD-Kvinnor vill gå denna väg, för barnens skull. Frågan är vilka fler politiker som vill göra oss sällskap? ■

Therese Borg
SD-Kvinnor

SD-Kvinnan

Johanna Johansson är en glad SD-kvinna som bor i Falköping tillsammans med sin sambo och katten Pipen.

”Som politiska hjärtefrågor uppger Johanna kriminalvård och äldreomsorg.”

Vardagarna spenderas med kunder och varor då hon arbetar som butiksbiträde. På fritiden är det

musik och raggarbilar som gäller. 50-talet är ett annat stort intresse. Likaså familj och vänner.

Johanna är ordförande för SD Falköping och nämndeman i Skaraborgs tingsrätt. Hon står även som reserv i Falköpings kommunfullmäktige samt regionfullmäktige i västra Götaland.

Som politiska hjärtefrågor uppger Johanna kriminalvård och äldreomsorg. ■

Johanna Johansson gillar raggarbilar och 50-talet. Foto: Privat

Tidig kvinnokämpe:

Nordenflychts litterära snille – och tragiska öde

Den snillrika författarinnan och kvinnosakskämpen Hedvig Charlotta Nordenflycht (1718-63) gick ett tragiskt öde till mötes. Hon förälskade sig i den 17 år yngre ekonomen och författaren Johan Fischerström och begick självmord blott 45 år gammal.

SVENSKT BIOGRAFISKT lexikon (andra upplaga, n 1906) står följande att läsa om slutet på Nordenflychts liv:

”Övfvergiven av denne (Fischerström), hvars genkärlek hon trodde sig äga, kastade hon sig i den förbi hennes boning flytande bäcken. Hon upptogs väl med lifvet men afled tre dagar därefter den 28 juni 1763.”

Hedvig Charlotta Nordenflycht föddes den 28 november 1718 som dotter till kamreraren i Kammarkollegium, Anders Andersson Nordbohm – adlad Nordenflycht – och dennes maka Christina Rosin. Hon kallas ibland ”Sveriges första feminist” och var definitivt en av Sveriges främsta poeter under 1700-talet. Unik var hon såtillvida som hon som kvinna kunde försörja sig på sin skrivkonst.

Livslång känslokris

Uppväxt i Stockholm medlyttade hon 1731 till familjens bruksegendom Viby, Harsbo socken i Uppsala län. Hon gifte sig mycket ung 1734 med den puckelryggige mekanikern Jöns Tideman. Denne uppges ha haft ett starkt intellekt och var anhängare av Frihetstidens upplysta skepticism och rationalism, ett synsätt som Nordenflycht senare skulle ta avstånd ifrån. Hon menade sig aldrig ha älskat Tideman.

Hedvig Charlotta gifte om sig med Jacob Fabricius (1703-41), en amiralitetspastor i flottstaden Karlskrona men också förhoppningsfull poet som 1744 fick diktsamlingen

Hedvig Charlotta Nordenflycht (1718-63) var en av våra första kvinnosakskämpar och en av våra främsta lyriker. Porträttmålning av Pasch.

Amaranther utgiven. Den präglas av pietistisk skönhetsmystik.

Fabricius avled redan efter sju månaders äktenskap med Nordenflycht, som härefter kom att präglas

av en livslång känslokris vilken resulterade i såväl självmordsförsök som fysisk sjukdom.

Angrep mansväldet

Nordenflycht säkrade 1743 en plats åt sig på den svenska parnassen genom diktsamlingen Den sorgande Turtur-dufvan, som var ett led i sorgearbetet efter den avdöde maken. 1744-50 utkom författarinnan med det fyra volymer tjocka arbetet Qwinligit Tankespel, vilket etablerade henne inte bara som framstående poetissa utan även som en förkämpe för kvinnans fri- och rättigheter. Nordenflycht följde noggrant samtidens debatt, och många av hennes verk får anses vara inlägg i den pågående diskussionen i politiska, filosofiska och religiösa frågor.

I Fruentimrets försvar (1761) gör hon, efter ett långt och passionerat förord, på rimrad vers upp räkningen med den tongivande franske filosofen Jean-Jacques Rousseau (1712-78), som hon ansåg inte rätt visste att uppskatta det kvinnliga könet.

Redan 1741 hade Nordenflycht i Fruentimbers Plikt at upöfwa dess Wett angripit mansväldet och dess kvinnoförtryck och menar, att kvinnan har rätt till boklig bildning.

Tankebyggareorden

Hedvig Charlottas troligen mest lästa dikt är Öfver en Hyacint (1762),

som är en kärleksförklaring till den ovan nämnde Johan Fischerström (1735-96), en ekonom och skriftställare som även varit med och grundat det litterära sällskapet Utile Dulci. Fischerström deltog senare i Gustaf III:s revolution 1772 men förblir mest känd för att ha varit föremål för Nordenflychts ömma låga.

Diktens första vers lyder så:

Til - -

*Du rara ört som ej din like
I färg, i glans i täckhet har,
Bland all din slägt i Floras rike
Din fågring mäst mit öga drar:
På dina blad Naturen spelar,
I konst, i prakt hon yttrar sig.
Den fina balsam-lukt du delar,
Förnöjer och förtjusar mig.*

1753 instiftades den så kallade Tankebyggareorden av sekreteraren i utrikesexpeditionen Carl Friedrich Eckleff, som var en ivrig frimurare. Innan året var till ända hade orden 34 medlemmar, däribland Gustaf Filip Creutz, Gustaf Fredrik Gyllenborg och Hedvig Charlotta Nordenflycht.

Andra medlemmar var bröderna Carl och Israel Torpadius, Axel Gabriel Leijonhufvud samt den unge Johan Fischerström.

”Herdinnan i Norden”

Tankebyggareorden, där Nordenflycht snabbt blev centralgestalt

och kom att gå under benämningen ”Herdinnan i Norden”, gjorde anspråk på att vara dels en hemlig orden, dels en vittret akademi i tidens upplysningsanda. Orden publicerade en årsbok kallad Våra försök i vilken medlemmarnas skaldestycken trycktes.

”1744-50 utkom författarinnan med det fyra volymer tjocka arbetet Qwinligit Tankespel, vilket etablerade henne inte bara som framstående poetissa utan även som en förkämpe för kvinnans fri- och rättigheter.”

1753-55 gav Tankebyggareorden vidare ut Witterhets arbeten, utgifne af et samhälle i Stockholm, i två delar. Witterhets arbeten gäller som en betydande landvinning för svensk poesi och innehöll bland andra dikter Nordenflychts Fruentimrets försvar samt Tåget öfver Bält.

I Witterhets arbeten ingick också Creutz Atis och Camilla samt Daph-

Qwinligit Tankespel blev Nordenflychts genombrottsverk.

ne, medan Gyllenborg var representerad med dikten Vinterqvåde.

Efter Hedvig Charlotta Nordenflychts tragiska död 1763 upplöstes Tankebyggareorden. ■

Greve Gustaf Fredrik Gyllenborg (1731-1808) var en av sitt sekels mest framstående diktare.

Tommy Hansson
Chefredaktör

Jens Leandersson kommenterar uttalanden

Barockt

Kristdemokraternas näst högste tjänsteman Patric Rylander har på Facebook skrivit att han funderar på att arrangera underklassafari med "vanartiga barn, socialbidragstagare och nedlagda butiker".

(Källa: SVT Rapport 120131 http://svt.se/2.22620/1.2695836/kd-topp_kan_tanka_sig_starta_underklass-safari)

Vem kan tycka det här var kul? Överklassafarin som vänstern anordnade var lika idéfattig. Hur skulle det vara om KD istället arrangerade en resa till verklighetens folk och fick se den vardag som vi andra lever i?

*

Henrik Ehrenberg – KD:s stabchef och Göran Hägglunds närmaste man – har gått till attack mot flera meningsmotståndare på nätet under pseudonymen Ove Tove. Bland de som attackrades fanns bland andra Mats Odell.

(Källa: Aftonbladet 120109 <http://www.aftonbladet.se/nyheter/article14186175.ab>)

Kristdemokraternas högste tjänsteman ägnar sig åt dyngkastning av partikamrater. Det vittnar om en osund partikultur. Osunda partikulturer kommer alltid uppifrån och sprids nedåt. Hur dum i huvudet får man vara egentligen?

*

I Morgonpasset Sommars sändning den 25 juli ifjol, som handlade om terrordåden i Norge tre dagar tidigare, gjorde en av SR:s programledare ett uttalande om att man inte bör rösta på Sverigedemokraterna. [...] Samtidigt uttryckte nämnden förståelse för "den ovanliga och påfrestande situationen".

(Källa: Dagens media 120206 <http://www.dagensmedia.se/nyheter/tv/article3401803.ece>)

Är det ett krav eller sluppen som gör att personer med allvarliga vanföreställningar arbetar inom på Sveriges Radio respektive granskningsnämnden? God dag yxskaft...

*

William Petzäll från Borås har fortfarande en av riksdagens dyraste taxinotor. Samtidigt som han disponerar ett årskort på SJ har han sedan han blev politisk vilde i september åkt taxi för nästan 27 000 kronor under hösten.

(Källa: SR Sjuhärad 120206 <http://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=95&artikel=4949053>)

Enligt Petzäll själv så har hotbilden förändrats från vänster- till högerextremister på grund av att han hoppade av SD och blev politisk vilde. Den största hotbilden mot Petzäll är han själv och hans destruktiva leverne...

*

I tisdags beslöt personalen att låsa dörrarna och tillkalla polis efter att en 48-årig man kom in skottskadad till akuten. Hans anhöriga och vänner samlades utanför sjukhuset. Som mest var det ett hundratal personer på platsen, och flera försökte ta sig in på akuten.

(Källa: Sydsvenskan 120203 <http://www.sydsvenskan.se/malmo/article1605820/Akuten-fick-stanga-dorrarna.html>)

Multikulti är spännande! Det är det eviga mantrat från de politiskt korrekta. I Malmö är det inte lika spännande längre. Inte ens journalisterna lyckas bortförklara hur det ser ut i Malmö...

*

"Sveriges lagstiftning är för svag. Regeringen måste göra något åt det."

(Källa: Sydsvenskan 120201 <http://www.sydsvenskan.se/malmo/article1605273/Reepalu-om-skotten.html>)

Malmö (S)tarke man Ilmar Reepalu har lösningen på Malmö problem med mord och skottlossningar, hårdare vapenlagar. Om svaret vore så enkelt så skulle det skjutas lika mycket överallt och vara ett återkommande problem i hela landet men nu är det ett problem som Malmö och Södertälje sticker ut med. Alla vet vad som skiljer ut just de två städerna...

ALLA NI SOM TROR ER VETA,
GIVET ATT JAG VET ATT JAG SAGT
NÅT VETTIKT...HAR FEL...ELLER
INTE RÄTT...GIVET ATT NI TROR...
ELLER...SER EN NEDÅTRISK.

MEN TITTA HÄR, STEFAN,
I DEN HÄR MÄTNINGEN HAR VI I
ALLA FALL 3,1 PROCENT!

SD-Wiechel föreslår burkaförbud i Norrköping

SD Norrköpings gruppleddare Markus Wiechel har i fullmäktige motionerat om ett "förbud mot maskering på kommunala inrättningar". I realiteten innebär detta att Wiechel och SD vill införa förbud mot burka och niqab i samtliga inrättningar i Norrköpings kommun.

"Det finns flera skäl till varför det kan uppstå problem när någon maskerar sig eller täcker sitt ansikte i den offentliga miljön", framhåller Wiechel. Bland annat menar Wiechel att otryggheten ökar när människor väljer att maskera sig. Detta förklaras gälla icke minst i skolan.

"Heltäckande slöjor så som burka och niqab är en symbol för ett hemskt kvinnoförtryck som förekommer inom vissa kulturer och som inte är för-

Sofie Lindström (till vänster) och Clara Aranda i heltäckande slöja. Foto: Markus Wiechel

enligt med svensk kvinnsöyn", skriver Wiechel vidare i sin motion. Han fortsätter: "Viktigt att påpeka är att varken burka eller niqab har någn som helst religiös förankring och klädseln är helt förbjuden i ett flertal länder, bland annat i de muslimska länderna Egypten och Turkiet."

När motionen behandlades i

fullmäktige satt två kvinnor i heltäckande slöja på åhörarläktaren för att ge eftertryck åt Wiechels krav. Bakom slöjorna dolde sig de unga SD:arna Sofie Lindström och Clara Aranda.

Det bör tilläggas att burkaförbud under senare tid införts även i Frankrike och Nederländerna.

FY F-N - ALDRIG
MER EN DEBATT
MED ÅKESSON!

Hallå där, Igor Zadonsky!

Igor Zadonsky, 54. avlivar de flesta myter och fördomar avseende hur en sverigedemokrat bör vara och bete sig. Sålunda är han både till börd utlänning, har ett kvalificerat yrke samt är minst av allt rasist. Han är dessutom inte ens bosatt i Skåne/Sydsverige utan i djupaste Norrland.

Igor föddes i det forna Sovjetunionen. Han är till professionen läkare. Till Sverige kom han 2002, då det rådde kraftig läkarbrist just inom hans eget yrkesområde som är anesthesi intensivvård.

– Jag ville kunna bidra med min kompetens och mina erfarenheter, berättar Igor. Mitt jobb började nästa dag efter min ankomst till Sverige. Och utan några integrationssvårigheter. Svenska läste jag medan jag jobbade, så någon riktig utbildning i svenska blev det inte.

Att Igor hamnade i Sverige var ingen tillfällighet:

– Nej, jag skulle vilja poängtera att tankar om att kunna flytta till Sverige hade funnits hos mig långt tidigare. Detta land väckte förtjusning, nyfikenhet och stor respekt. Jag var fascinerad av landets historia, folk och inte minst det politiska systemet.

Igor Zadonsky blev medlem i Sverigedemokraterna 2010 därför att han ville kunna påverka, inte bara ge ett passivt stöd utan tvärtom aktivt driva fram SD:s politik. Och därför att många andra inte vågade ställa upp. Inför kommunvalet i västerbottniska Lycksele 2010 var Igor således den enda SD-kandidaten. Han fick även uppleva att en viss fackorganisation demonstrerade mot honom.

Eftersom Igor är läkare är det ingen jättesensation att han anger vård och omsorg som en av sina hjärtefrågor. Även kriminalitet samt unga svenskars möjligheter att få arbete är frågor som engagerar Igor Zadonsky.

Igor är arbetsgruppleddare för SD Lycksele-Södra Lappland. Så här be-

Igor Zadonsky (bilden) framhåller att helikoptern kan utgöra skillnaden mellan liv och död för en svårt sjuk eller skadad människa i glesbygden. Foto: Privat

skriver han framtidsplanerna:

– Vi fokuserar på rekrytering av nya medlemmar, informations-spridning via lokal hemsida, planering inför val 2014, utdelning av SD-Kuriren. Och mycket att prata med folket.

”– Detta land väckte förtjusning, nyfikenhet och stor respekt. Jag var fascinerad av landets historia, folk och inte minst det politiska systemet.

Och nog behövs en rejäl satsning inför nästa val. Den beklagliga sanningen är nämligen att SD i nuläget inte har en enda representant i någon kommun eller något landsting

i Västerbotten. Regionens mest kände politiker är eljest partiveteranen och riksdagsmannen Lars Isovaara med hemvist i Skellefteå. Igor nämner också ett annat namn men tillägger, att han inte är säker på att denne vill se sitt namn omnämnt i SD-sammanhang.

Som nämnts ovan är Igor Zadonsky verksam som läkare. Han får själv berätta om sin spännande yrkesutövning.

– Jag är överläkare vid anesthesi/VA samt ambulanshelikopter. Mitt arbete är väldigt utmanande. Det handlar mycket om glesbygdsmedicin. Vi möter alla sjukdomar, olycksfall, symptom och tecken på ohälsa som finns i en befolkning. Det kräver en bred medicinsk kunskap med tillämpning inom öppenvård, slutenvård och hemsjukvård.

Dessutom, understryker Igor, handlar det om personalbrist och stora avstånd:

– Helikopter är ofta det enda sättet att nå fram till patienten då det ofta gäller liv eller död. I verklighe-

ten är helikoptern en liten men fullt fungerande intensivvårds-enhet som betjänar inte bara Västerbotten utan även gränslän, om behov uppstår.

Med andra ord ett slags svensk motsvarighet till de berömda "flying doctors" som finns i Australien.

Igor Zadonsky är inte av judisk börd men har ändå tjänstgjort som armeläkare i Israel. Jag ber honom berätta litet om denna för svenska förhållanden onekligen ovanliga CV-anteckning.

– När Sovjetunionen föll öppnades gränserna, och mina vänner som flyttat till Israel hjälpte mig med arbetskontrakt som därefter gick att förlänga, och vi jobbade där i flera års tid. Gällande min tjänstgöring som armeläkare så är systemet där uppbyggt så, att praktiskt taget alla manliga läkare tjänstgör med viss regelbundenhet som militära läkare. Jag var inget undantag.

Igor förklarar sig vara stolt över att ha varit en liten del av den kanske bästa armén i världen. Han tillägger:

– Jag vill passa på att säga några varma ord om Israel och israelerna. Det är ett folk som trots konstant krig och terror bevarar optimism, mod, vänlighet och fridsamhet. Jag har fått stor respekt och uppskattning för det judiska folket.

Med den djupt kända respekten och uppskattningen för ett litet, kämpande folk är det dags att avsluta intervjun. SD-Kuriren önskar Igor Zadonsky och hans västerbottniska partikamrater all lycka i arbetet för att åstadkomma ett gott valresultat 2014! ■

Tommy Hansson
Chefredaktör

3 frågor till 3 sverigedemokrater

1. Vilken är den senaste film du såg?
2. Vilken är den bästa bok du läst?
3. Vart åkte du på semester senast?

Victoria Wärmler
Undersköterska under specialistbehandling. Planerar för egen företagsverksamhet. Ledamot i KF, Grums

1. Jag har inte sett film på jättelänge, går nästan aldrig på bio.
2. Det måste bli flera. Man kan ju inte göra annat än älska Bo Baldersons böcker om Statsrådet!
3. Jag föredrar att vara hemma med mina hundar, men senast jag var på "riktig" semester så blev det Kairo i Egypten. Pyramiderna och sfinxen är oförglömliga upplevelser.

Edward Galia
Trafikövervakare. Gruppleddare KF, SD Perstorp

1. Amir Chamdins *Cornelis*.
2. *Wilhelm Storitz hemlighet* av Jules Verne.
3. Stavanger i Norge för att hälsa på min styvson. Vacker plats men alldeles för dyrt för normal-svensken.

Thom Zetterström
IT-konsult. KF- och landstingsledamot i Nyköping respektive Södermanland

1. *Shogun*.
2. *Världsmästarna* – när Sverige blev mångkulturellt av Julia Caesar.
3. Äärekoski, Finland.

Kim Jong-uns Nordkorea: stalinism och operettkomik

DET ÄR uppenbart för alla, utom de mest verklighetsfrämmande bland fåtalet kvarvarande, ideologiskt förblindade kommunister, att Nordkorea är världens hårdaste och mest skrämmande diktatur.

Trots stenhård stalinism, korruption och förnedring, trots slavarbetsläger som håller hundratusentals människor fångna under de mest omänskliga förhållanden, trots svält, tortyr och isolering, svävar dock ett irrationellt drag av operettliknande komik över den så kallade Demokratiska Folkrepubliken Korea.

Detta paradoxala stycke komik emanerar ur det faktum, att alla nordkoreanska självhärskare – inklusive den nu-

varande, nyligen utsedde Kim Jong-un de tidigare Kim Il-sung och Kim Jong-il – som den naturligaste sak i världen tillskrivs de mest enastående förmågor. De förklaras helt enkelt vara genier inom alla möjliga och omöjliga verksamhetsområden.

Saken blir naturligtvis inte sämre av att de nämnda tre ledarna är farfar, far och son. Nordkorea är jordens enda kommuniststat som samtidigt är en dynasti av monarkiskt slag. Faktum är att det är den 1994 hädangångne Kim Il-sung som alltså är nationens president! Samme Kim som hade regerat sedan han tillsatts av Stalin som Sovjetunionens marionett vid Koreahalvöns delning 1945.

Om den senaste Kim, den knappt 30-åriga Kim Jong-un, har vi av den föga subtila kommunistiska propagandaapparaten fått veta, att han lärde sig köra bil som treåring och

att han behärskade flera språk redan innan han lärt sig läsa. Han har även höjts till skyarna som ett militärt geni utan like och hälsas med frenetiska jubelrop när helst han behagar besöka sina trupper.

Det är omöjligt att säga hur mycket reell makt den nye Kim besitter. Eftersom han hjälptes fram av den mäktiga armén är det emellertid mycket möjligt för att inte säga troligt att han mest av allt är en staffagefigur för militärmakten. I så fall har den sydkoreanska grannen på andra sidan 38:e breddgraden allt skäl att hålla sig för skrämt.

Ty trots all operettkomik och de nordkoreanska härskarnas löjliga anspråksfullhet är Nordkorea en tickande bomb som i princip kan brisa när som helst. En kritisk tidpunkt blir Sydkoreas presidentval i december 2012, då den nuvarande presidenten Lee Myung-bak – en

konservativ som av nordkoreanerna avfärdats som "ledare för fascistklickern i Seoul" och "yankeemperialismens lakej" – kommer att lämna plats för sin efterträdare.

Sydkorea måste gå en svår balansgång för att varken framstå som släpphänt eller alltför omedgörligt. Båda extremfallen kan av Nordkorea tolkas som en ursäkt för att angripa södern i ett sista desperat försök att ena halvön under Kim-dynastins spira. ■

Tommy Hansson
Chefredaktör

